

Càtedra Francesc Palau (IV edició)

Sota la invitació a «Viure i anunciar la bellesa de la fe», les filles i amics del P. Palau hem assistit —del 15 al 17 del passat mes de març— a les jornades anuals de la Càtedra de la Universitat de la Mística, a Àvila, gestionada pels Carmelites. Per primera vegada, l'esdeveniment ha arribat a dife-

rents racons del planeta, a través de la virtual finestra *on line*. La valoració general l'ha qualificat d'excel·lent. Les jornades, sostingudes per la paraula, l'experiència de l'esperit i les entranyables relacions entre l'auditori, han resultat un esclat de bellesa que anirà cristal·litzant en l'existència de cada assistent.

Com obertura a aquesta bellíssima simfonia vàrem escoltar una magnífica dissertació sobre la frase d'Isaïes: «Quin goig els peus del missatger que anuncia la salvació!» La força i la bellesa de la fe en el rostre dels més pobres ens va tornar al realisme del nostre entorn,

on tantes persones i famílies pateixen la mossegada de la crisi. Després, la valorarem des de l'angle del compromís evangèlic. L'art ens va oferir el rostre comunitari de la fe. Bellíssim rostre! Els grans del Carmel ens van enlluernar amb la seva autoritzada experiència: entramat de la fe palautiana. I la Paraula de Déu ens la va mostrar en la seva dimensió profètica. Per fi, Palau va irrompre de ple a l'aula a través de les diverses reflexions, impartides per les seves filles: la fe en la seva espiritualitat, en concret en el seu credo i en les seves missions més significatives.

Tot ha resultat un nou impuls embellidor de la fe per als participants. Fe, experiència viva de l'amor gratuït de Déu. Ella ens urgeix a transmetre-la. És el que, en les circumstàncies concretes, realitzà Francesc Palau.

Ester Díaz,
carmelita missionera

Quatre comunitats parroquials, una Vetlla Pasqual

La nit del passat dissabte, 30 de març, a les 10 de la nit i a la parròquia de Juneda, es va celebrar la Vetlla Pasqual. Enguany, però, amb una novetat, ja que també es van afegir a la celebració feligresos de les parròquies de Torregrossa, Puigverd de Lleida i Puiggròs.

Va ser una celebració presidida per Mn. Josevi, en la qual també hi participaren alguns dels joves del

grup de confirmació de la parròquia de Juneda.

Juntament amb el Ciri Pasqual de Juneda, es van beneir els altres tres portats pels feligresos de les parròquies anomenades.

Fou una celebració molt participada, de dues hores. Finalitzada la Vetlla, tinguérem una estona de conversa i felicitacions, tot compartint un aperitiu i desitjant-nos una Buona Pasqua.

Mn. Daniel Gómez

AJUDANT A VIURE

Apassionats per fer el bé

Acabant el mes, i només pensant en el maig que ens espera a Lleida, tan ple de manifestacions festives i aplecs (de tipus religiosos, històric, cultural, social...), cal reconèixer que els nostres avantpassats ens han deixat un llegat que ens dóna molts motius per mirar el passat amb gratitud. És un llegat que contribueix a

la convivència pacífica, a la socialització, a fer «poble» o, com diuen ara els polítics, a la cohesió social.

Tanmateix, hauríem de viure també el present amb la mateixa passió i obrir-nos al futur amb més confiança, amb iniciatives constructives, i remonent els obstacles que poden ser entrebancs per a la lliure circulació de la vida. Tots coneixem el perill que suposen per al cos les oclusions, embòlies i estretament de les artèries... L'arteriosclerosi més perillosa és, sens dubte, l'egoisme i els particularismes.

I, al contrari, el secret de l'anomenada «espiritualitat de comunió», que tantes vegades repetim en la nostra època postconciliar, rau en actituds com les recomanades per l'apòstol Pau: viure «apassionats per fer el bé» (*Tt 2,14*) o «portar les càrregues els uns als altres» (*Ga 6,2*), o també no fer res «per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (*Fl 2,3-5*).

Amb aquests fonaments ens hem de sentir cridats a construir futur, alimentats per aquella esperança (*1Pe 1,3*) que va fer tornar als apòstols a aplegar-se després de la Resurrecció, i als desconsolats deixebles d'Emaús a donar mitja volta cap a Jerusalem. Cal desvetllar avui aquest moviment d'esperança si volem donar un nou impuls a la fe i a la convivència fraterna. Quan les persones ja no esperen res, viuen «des-animades», (quasi bé com a mortes). És l'esperança la que mou la vida, i hem d'oferir motius d'esperança al nostre voltant.

Quan en una comunitat, una parròquia, una institució religiosa, un poble... torna a florir l'esperança, hi ha recuperació, es desvetllen noves energies, s'atreuen noves incorporacions. No hi ha cap campanya publicitària que pugui fer allò que aconsegueix l'esperança. Ens ho mostra la vida diària: els mateixos professionals asseguren que cap medicina té sobre un malalt millor efecte com quan el metge li assegura que té bones esperances per a la seva curació.

Ser sembradors d'esperança és la vocació dels qui seguim Jesús, és el nostre do a la societat. Una Esperança que està fonamentada en la certesa de l'amor de Déu, manifestat en Jesús, i, per això, «no desil·lusiona» (*Rm 5,5*).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

FRANCISCO MAYOR ZARAGOZA

Del com sóc al qui sóc

Amb els anys, la fe de l'exdirector general de la UNESCO i president de la Fundació Cultura de Pau, Federico Mayor Zaragoza, ha evolucionat «del com sóc al qui sóc, del jo al nosaltres». A la pregunta de per què li està més agraït a Déu, respon: «Del misteri de l'existència». La lliçó inaugural de la Fundació Joan Maragall es va titular «Humanisme i cultura de pau, claus per a un canvi d'època.»

Per què creu en Déu?

Perquè no tinc resposta a les preguntes essencials i tinc la facultat distintiva de pensar, imaginar, crear. Déu és intel·ligible i indemostrable. Si es pogués demostrar que existeix o que no existeix, l'existència humana quedaria condicionada, limitada. L'espècie humana tindria unes capacitats exclusives de les que no podria gaudir. El do suprem és la llibertat.

Com sintetitzaria la seva lliçó a la Fundació Joan Maragall?

Ho puc resumir amb uns fragments del *Cant Espiritual* de Joan Maragall: «Ja ho sé que sou, Senyor, però on sou, qui ho sap?»; «I quan vingui aquella hora de temença en què s'acluquin aquests ulls humans, obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans...»

Què va voler transmetre?

Els grans dons de la llibertat i de l'esperança... Falta camí, però per primera vegada l'humanisme pot deixar de ser quelcom minoritari i retòric per ser comportament diari, basat en l'amor. Per primera vegada des de l'origen del temps, avui la humanitat pot saber què passa al món, pot comparar, pot apreciar el que tenim uns en veure les precarietats de molts d'altres. I es pot expressar lliurement. I l'equitat de gènere augmenta progressivament...

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Un cor de carn, amarat per l'Esperit Sant

Déu, per Crist, s'inclina sobre nosaltres perquè ens estima i, fruit d'aquesta estimació, és la comunicació del do de l'Esperit que ens dóna un cor nou —el cor de pedra que teníem se'ns canvia en cor de carn— i ens afaïçona a semblança de Jesucrist.

La vida cristiana seria impossible sense la comunicació de l'Esperit Sant de Déu al cor humà. Déu ens fa entrar en la seva vida —incoativament en aquest món— pels dons i els fruits de l'Esperit Sant. Déu Pare i Jesucrist ens donen la saviesa, l'enteniment, el consell, la *ciència* (el sentit de les coses de Déu), la fortalesa, la paciència, la pietat i la reverència i adoració de Déu, que són els dons de l'Esperit. Aquests dons, gràcies a la nostra col·laboració amb Déu que ens crida i se'ns comunica, fan florida amb els fruits de l'Esperit, que són: Amor, joia i pau, grandesa d'ànima, bondat i benvolença, confiança, mansuetud i domini d'un mateix (*Ga 5,22*).

Per què cal un Poble de Déu? Des de la figura d'Abraham, Déu mostra que no desitja una societat anònima de consciències ètiques o de creients, com segurament imaginava la Il·lustració, sinó un Poble visible que reflecteixi la compassió de Déu. Segons la dita de Jesús: «Sigueu misericordiosos com el meu Pare és misericordiós». Novament em ve a la ment la cèlebre afirmació de Gregori de Nacianz: «Proposeu-vos d'imitar l'equitat de Déu i no hi haurà pobres.»

Dr. Josep M. Rovira Bellosa

(Déu fa créixer les persones,

Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Nous llenguatges i espais d'acollida

El cristianisme ha acumulat al llarg dels segles ritus, símbols i paraules que en reflecteixen l'evolució històrica. Es tracta d'un llegat al qual no es pot renunciar, però no es pot obviar que en ocasions esdevé un obstacle. Cal actualitzar el significat dels mites i dels símbols. Un altre àmbit destacable és el cos. Cal reconciliar-nos-hi per acceptar-lo com un do i usar-lo com una eina espiritual. Les emocions són un altre element important. La societat actual pateix una greu inflació emocional. El cristianisme pot aportar una gran experiència en la identificació de les pròpies emocions, en l'aprenentatge de la seva gestió i en el desenvolupament de la motivació.

Atès que vivim immersos en la cultura del lleure, és també imprescindible recuperar el sentit de la festa, un dels aspectes d'origen cristià que més s'ha secularitzat. Potser el cristianisme ha perdut massa la dimensió festiva de la fe. El que és propi de la fe cristiana és l'alegria de la salvació; per tant, s'ha de celebrar dignament. En una societat en procés de desvertebració, la gent reclama comunitats obertes, espais acollidors. El cristianisme hauria d'assumir la necessitat de disposar de punts de trobada per poder-ho fer.

Josep Otón

(El reencantament postmodern,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (2)

El cristià és un oient de la Paraula, de la Paraula escrita en la Bíblia i també de la Paraula vivent que es manifesta en la realitat quotidiana. Déu es manifesta en els esdeveniments de la pròpia vida i l'orant és convidat a esbrinar el seu significat: «Maria guardava tots aquests esdeveniments en el seu cor i els meditava» (*Lc 2,19*).

Meditar i assaborir en el propi cor allò que Déu m'ha volgut dir en els esdeveniments de la meua vida és una manera excel·lent d'escoltar la seva Paraula. Dedicar una estoneta al dia, potser abans d'anar a dormir, per recordar el sabor que m'han deixat les meves actituds, el que m'han fet les persones, allò que m'ha afectat..., pot ser una forma molt senzilla i profunda de sondejar el pas de Déu per la meua vida. I també una forma d'adquirir saviesa per copsar allò que realment és bo i allò que no em fa bé. També és bo, quan fem un temps més llarg de recés, sense presses, recordar els cinc o deu darrers anys de la meua vida i recordar el que Déu m'ha fet viure, les experiències que m'han marcat, i cercar en oració el seu significat.

Si Déu ens ha creat per amor i per a l'amor, vol dir que sols l'amor ens construeix i el seu contrari ens destrueix. Tot el que vagi en la línia de l'amor, la compassió, el perdó, ressonarà en el meu cor amb vibracions de pau, de serenitat, de joia; i tot el que vagi impregnat d'egoisme, orgull o ressentiment, *desafinarà* en el meu ésser deixant sentiments de neguit, torbació, tristesa... Tot allò que em deixa veritable pau és de Déu, i el que em deixa neguit o por no és de Déu, fora del cas que la meua vida estigui molt en pecat, llavors l'Esperit de Déu em punxarà i em farà sentir mala consciència i neguit.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 29. □ Dilluns** [(litúrgia hores: 1a setm.): 1Jn 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa.
- 30. □ Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.
- 1. □ Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. vii-vi aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe.
- 2. □ Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli.
- 3. ■ Divendres** [1Co 15,1-8 / SI 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols.
- 4. □ Dissabte** (■ Barcelona, Catedral) [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe.
- 5. □ ✚ Diumenge vinent**, VI de Pasqua [(litúrgia hores: 2a setm.): Ac 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 / Jn 14,23-39]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entrañablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat». Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar mucho para entrar en el reino de Dios.

En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído. Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia. Predicaron en Perge, bajaron a Atalia y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían enviado, con la gracia de Dios, a la misión que acababan de cumplir.

Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

La faç de Jesucrist. Detall del Tríptic de la Santa Cena, obra de Joan de Borgonya. Sagristia de la catedral de Toledo

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre jamás, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, porque el primer cielo y la primera tierra han pasado, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que descendía del cielo, enviada por Dios, arreglada como una novia que se adorna para su esposo. Y escuché una voz potente que decía desde el trono: «Esta es la morada de Dios con los hombres: acampará entre ellos. Ellos serán su pueblo, y Dios estará con ellos y será su Dios. Enjugará las lágrimas de sus ojos. Ya no habrá muerte, ni luto, ni llanto, ni dolor. Porque el primer mundo ha pasado.» Y el que estaba sentado en el trono dijo: «Todo lo hago nuevo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará.

Hijos míos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también entre vosotros. La señal por la que conocerán todos que sois discípulos míos será que os amáis unos a otros.»

COMENTARI

Per l'estimació us coneixeran

Dijous Sant, l'evangeli de la celebració vespertina d'introducció a la Passió del Senyor ens recordava que Jesús, «que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava» (Jn 13,2). Aquest amor es mostra en la institució de l'eucaristia.

El fragment evangèlic d'avui està extret de la continuació de l'evangeli del Dijous Sant. En ell, l'evangelista contraposa el temps present i el temps futur. El temps present ja s'acaba: «És per poc temps que encara estic amb vosaltres». És el temps de la predicació de Jesús que arriba a la fi, perquè la seva Hora ja s'acosta. Està a punt d'inaugurar-se el temps futur.

El temps futur està marcat per la glorificació de Jesucrist i per l'actuació dels deixebles. El Fill de l'home és glorificat en la creu, quan ofereix la seva vida per tots nosaltres, com un veritable anyell pasqual, des d'on alena el seu Esperit, mentre del seu cor obert flueixen l'aigua i la sang dels sagraments cristians. Constitueix la glorificació del Pare en el Fill i del Fill en el Pare, perquè tots dos són u, com ens deia l'evangeli de diumenge passat. I això s'esdevindrà ben aviat.

D'altra banda, el temps futur és també el temps de l'Església, de la comunitat de deixebles. És el temps d'obrar el que Jesús mateix ha fet fins ara: estimar-nos. Per això Jesús ens dona un manament nou: el d'estimar-nos, tal com

ell mateix ens ha estimat. És més, aquesta estimació esdevindrà el signe distintiu del grup de deixebles.

L'amor, a la tradició bíblica, no és un sentiment del cor, és un compromís de la persona que perdura més enllà dels sentiments variables de la vida.

El compromís salvífic de Déu envers el seu poble s'ha fet palès en el compromís de Jesús a favor del Regne per tots nosaltres, i aquest mateix compromís és la missió que hem rebut entre tots de part d'ell. La Pasqua del Ressuscitat es projecta en l'amor mutu dels cristians al llarg dels segles.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS
DE L'ANY DE LA FE

Per a mi la fe és l'adhesió a la persona de Jesucrist, que sent Déu es va fer home, va viure enmig nostre, va morir per mi i em salva. Aquest amor de Jesús, en el qual crec, fa que estigui convençut que no

estic mai sol, que Jesús m'acompanya, que Jesús està en mi en els moments difícils, en els moments de proves i en els moments de dificultats. De manera que, sigui quina sigui la dificultat que hagi de passar, estic tranquil. Quan coneixem Jesucrist, quan l'hem experimentat, la fe ens enforteix. No tenim por, i cap situació, per difícil que sigui, no ens enfonsa. Per això, penso que una de les dimensions o una de les formes d'expressar i de manifestar aquesta fe és l'alegria. Un cristià ha de ser, fonamentalment, una persona alegre.

Mn. Robert Louan

Pasqua Familiar

Del 28 al 31 de març ha tingut lloc la 13a Pasqua Familiar a les Obagues (Juneda). Una cinquantena de persones hem compartit aquests dies en família.

Les diferents tasques i els oficis han estat preparats entre tots: l'Hora Santa, el Via Crucis, Llaudes, Pasqüeta (celebració pasqual adreçada als més petits), la Vetlla... També hem tingut temps per jugar a futbol amb els fills, veure alguna pel·lícula interessant i, sobretot, temps per parlar distesament sobre allò que ens ocupa i preocupa.

Tot va començar quan unes quantes famílies, provinents del Col·legi Claver (Raïmat), van llançar-se

a l'aventura de la Pasqua Familiar a Senet. Aviat, noves famílies van tastar l'experiència: era increïble, els nens i també els adults ens ho passàvem d'allò més bé! I tot plegat, compatible amb espais de pregària i creixement. I, entre jocs i celebracions, va néixer una sòlida amistat que encara ara compartim: en diem l'Esperit de Senet!

La casa es va fer petita i vam peregrinar per diferents espais: Solsona, Miravall, ... Els nostres fills s'han fet grans i molts d'ells ara van a la Pasqua Jove del Claver, la Pasqua de les Avellanès...

Noves famílies amb fills petits ens acompanyen en aquesta engrescadora manera de viure la Pasqua. I, com sempre, oberts a tothom!

Anna M. Jové

«Christus. Porta Fidei»
Obres de Javier Margarit

Exposició commemorativa
de l'Any de la Fe a la Diòcesi de Lleida

Catedral de Lleida,
del 6 de maig al 7 de juliol de 2013

Inauguració: **dilluns 6 de maig,**
a les 19.30 h

Horari:

De dimarts a dissabte, de 10 a 13 h.
Diumenges i festius, de 10 a 13 h.
Dilluns, tancat, excepte si fos festiu

Organitza:

Delegació de Patrimoni Artístic
i Cultural del Bisbat de Lleida

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 28 d'abril. 5è Diumenge de Pasqua:**
—Dia de les vocacions nadiues.
—12è Aniversari de l'Ordenació Episcopal de Mons. Joan Pirís.
—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la parròquia de Montserrat.
—18 h, concert de la Coral Guineana a la parròquia de Sant Andreu.
- **Dilluns, 29 d'abril:**
—10 h, 2a Trobada del grup d'estudi per atendre i resoldre reptes de les U. d'Acció Pastoral.
—21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Dimecres, 1 de maig. Sant Josep Obrer:**
—10 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, a la parròquia de Sant Andreu.
- **Dijous, 2 de maig:**
—10 h, trobada Xarxa d'Entitats i Món Empresarial. Caixa Fòrum (c/ Blondel, 1).
- **Divendres, 3 de maig:**
—18 h, visita al Sr. Bisbe dels confirmands d'Aitona.
—20 h, confirmacions dels alumnes del Col·legi Mater Salvatoris a la Catedral.
- **Dissabte, 4 de maig:**
—10 h, trobada diocesana de joves «*caminem@castelló.cat*» a l'Acadèmia Mariana.
—10 a 14 h, assemblea diocesana de Pastoral Penitenciària.
—19 h, confirmacions a la parròquia d'Aspa.
—18 h, curs de Bíblia per a castellanoparlants a la parròquia de Santa Maria Magdalena.
—22 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge, 5 de maig. 6è Diumenge de Pasqua:**
—Dia de la Mare.
—12.30 h, confirmacions a la parròquia d'Aitona.

AYUDANDO A VIVIR

Apasionados por hacer el bien

Finalizando el mes de abril, y pensando en el mayo que nos espera en Lleida, tan lleno de manifestaciones festivas y encuentros (de tipo religioso, histórico, cultural, social...), hay que reconocer que nuestros antepasados nos dejaron un legado que nos da muchos motivos para mirar el pasado con gratitud. Es un legado que contribuye a la convivencia pacífica, a la socialización, a sentirse «pueblo» o, como dicen ahora los políticos, a la cohesión social.

Sin embargo, deberíamos vivir también el presente con la misma pasión y abrimos al futuro con más confianza, con iniciativas constructivas, y removiendo los obstáculos que pueden ser impedimento para la libre circulación de la vida. Todos conocemos el peligro que supone para el cuerpo las oclusiones, embolias y estrechamiento de las arterias... La arteriosclerosis más peligrosa es, sin duda, el egoísmo y los particularismos. Y, al contrario, el secreto de la llamada «espiritualidad de

comunidad», que tantas veces repetimos en nuestra época postconciliar, radica en actitudes como las recomendadas por el apóstol Pablo: vivir «apasionados por hacer el bien» (Ti 2,14) o «ayudaos mutuamente a llevar las cargas» (Gl 6,2), o también no hacer nada «por rivalidad u orgullo, sino con humildad; y considerando a los demás como mejores que uno mismo. Que nadie busque su propio bien, sino el bien de los otros. Tened los mismos sentimientos que tuvo Jesucristo» (Fl 2,3-5).

Con estos fundamentos debemos sentirnos llamados a construir el futuro, alimentados por esa esperanza (1P 1,3) que hizo que los apóstoles se reunieran después de la Resurrección, y los desconsolados discípulos de Emaús dieran media vuelta hacia Jerusalén. Hay que suscitar hoy este movimiento de esperanza si queremos dar un nuevo impulso a la fe y a la convivencia fraterna. Cuando las personas ya no esperan nada, viven «desanimadas», (casi como muertas). Es la esperanza la que

mueve la vida, y debemos ofrecer motivos de esperanza a nuestro alrededor.

Cuando en una comunidad, una parroquia, una institución religiosa, un pueblo... vuelve a florecer la esperanza, hay recuperación, se despiertan nuevas energías, se atraen nuevas incorporaciones. No hay ninguna campaña publicitaria que logre lo que consigue la esperanza. Nos lo muestra la vida diaria: los mismos profesionales aseguran que ninguna medicina tiene mejor efecto sobre un enfermo que cuando el médico le asegura que tiene buenas esperanzas para su curación.

Ser sembradores de esperanza es la vocación de quienes seguimos a Jesús, es nuestro don a la sociedad. Una Esperanza que está fundada en la certeza del amor de Dios, manifestado en Jesús, y, por ello, «no defrauda» (Rm 5,5).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Pirís**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737